

Duch pak njeje so jenož tamnu přenju swjatkownicžku na wuczobnikow wulał, wón je so tón samy džen hišće tsi tyžoz dušam dostał, a wot teho samneho dnja jeho hnady połne přichadženje a džělanje w šchesczijanstwje wjozy njepšestawa. Tež my dyrbimy a móžemy jeho dostacž, haj my smy jeho hižo dostali. Hacz dnjej, na kotrymž naš wuščěžichu, swjatkownicžka rěčachu abo niž — tutón džen běchu tola přenje, sbóžne swjatkownicžka našeho žiwjenja. Kiž pak smy tehdy jeho so džělomni sczinili, my mamy jeho pschězo i nowa šebi wuproschowacž, so by so na naš tež pschězo jako šlubjenje dopjelniło: Wasch njebieski Wótz budže šwojeho šwjateho Ducha dacž tym, kotřiž jeho proscha. Duž rozpominajmy šebi šwoju wěz,

šrašnosć šwjatkowneho džiwja, a to

1) šak šłubošo a

2) šak dalošo tutón džiw džě.

O najwješesche, o najšbóžnišche, hnady połnicžke šwjatkownicžki wy! Šamjeń.

I.

Israel šwoje šwjatkownicžki šwjecžesche a přenicžki šwojich pólnych płodow woprowasche. Jerusalem so mješwjesche i hošćemi i žyłeho kraja a i žusobnikami, kiž běchu se wšchěch móžnych štronow na rócžny čas do měšta pschischli. Dopoldnja šake hižo je tež wošrocžena cžrjódka šesuwowych wěrjaznych šwjedžěšy šhromadžena, w jenej myšli na modlitwje a proštwje šhromadžena, šak běšche jim šnješ pschifasał, so bychu i Jerusalem nješhodžili, ale cžakali na Wótzowe šlubjenje. Duž „šta so nahle šchumjenje i nješješ, jako móžneho wětra, a napjelni tón žyly dom, w kotrymž šedžichu. A jasniki běchu nad nimi rošdžělene š wohladanju, jako bychu wohenjowe byle. A wón šynu so na šoždeho bješ nimi.“

Štaj wětr a wohen noscherjej šwjateho Ducha? Ale šak by Duch teho, kiž šam wšchitke wězy nješe se šwojim wšchomóžnym šłowom, potrebał noscherja? Abš je wón ješu ššalt na šo wšak? Ale šak čžyli to šebi